

Господ, Кръстоносещият, не може да бъде следван без кръста; и всички, които вървят след Него, непременно Го следват заедно с кръста. А какво е кръстът? Това е всеки вид неудобство, тежест и скръб, срещани по пътя на добросъвестното изпълнение на Господните заповеди в живота на християнина. Този кръст е така сраснат с християнина, че където е християнинът, там е и кръстът, а където няма кръст - там няма и християнин.

Св. Теофан Затворник

В днешно време здравето е издигнато в култ - милиони медии - радио и телевизионни реклами, списания, школи, здравни кабинети, здравни "гуру"-та, фитнес институти и куп други "специалисти" ни съветват как да се грижим за своето здраве, внушавайки ни, че нашата заветна цел - е дълъг и безоблачен земен живот. Всички тези, особено "загрижени" за нас проповедници на здравословния живот се опитват да отместят нашия духовен вектор - надолу, а не към Небесата, както би трябвало да бъде. Внушенията са толкова силни и настоятелни, че всеки млад човек е склонен да прекара повече време във фитнеса, отколкото в молитва. Женската привлекателност вече се измерва само с физическата прелест, а не с духовните ѝ красоти. Мнозина развиват тежки депресии, в резултат на нехаресването на собственото си тяло, поради тоталният култ към изваяните форми и мускули. Годишно в цял свят се харчат милиарди за разкрасителни операции и още толкова за фитнес, солариуми и ненужни масажи и процедури в спа-центровете. Американската лудост, че човек, който няма коронки или зъбни импланти е нечистоплътен, обхвана целия свят, поради което зъболекарите вече негодуват, когато трябва да се занимаят с някакъв "незначителен" кариес. Пропагандата се разрастна дотолкова, че масово в холивудските продукции, лошите герои биват умишлено представяни, като хора с много лоши или оцветени в жълто зъби. Дълги месеци, централно място в програмата на водеща Българска телевизия, заемаше досадният сериал, посветен на разгулния живот на един пластичен хирург, в чийто серии умишлено се представяше и внушаваше на младите хора, че съществата, сякаш изпъзтели от Содом и Гонор, са красиви, а обикновеното тяло, което ни е дал Господ - е грозно и уродливо, тяло от което трябва да се отървем, посредством - незабавна пластична операция. Същите внушения постигат и хилядите музикални канали и светски предавания, в които се говори единствено за това, кой как си е преправил тялото и колко известен и богат е станал от това. Всевъзможни здравни предавания по цял ден разнищват и най-малките подробности, свързани с възникването и лечението на какви ли не човешки болести. Те са станали дотолкова популярни, че водят във всички класации по гледаемост. Вече никоя, себеуважаваща се телевизия, не може да се лиши от "такава златна кокошка", а именно здравно предаване, гледано не от боледуващите от конкретната болест, която се разисква, а от всякакви други хора, вперили очи и наострили уши за панацеята, която всеки момент ще им разкрият. Не на последно място - тези предавания са любими на хората след 50-годишна възраст, опиянени от страха, че може да ги споходи болест, която да влоши или съкрати земния им живот, а в същото време напълно нехаещи за духовното си спасение. Всички в този свят, наистина са убедени, че крайната ни цел е да се забавляваме,

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета

Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

консумираме, блудстваме и живеем колкото се може повече, за да правим всичко това, колкото се може - по-дълго...

Близо година милиони Българи се тревожеха, колко и какви точно кифли и чипс ядат децата им в училище, а не кога ще се въведе Закон Божий, като учебен предмет. Мнозина, дори възроптаваха, че по-добър вариант би било обучението в древно-индийски сатанински практики, като "Кама Сутра", отколкото богослови "да мътят главите на децата им". Това разбира се, не е чудно, защото "Кръстът е безумие, за ония, които гинат!" Същите тези хора, дори не се сещат, какво можеше да промени един такъв предмет в училище, когато малолетни деца загинаха в полунощ, посред зима, далеч от дома - събрани в дискотека ("Индиго"), за да слушат скверни рап-песни, пият и правят куп други нередни работи, с благословията - разбира се - на родителите си, стъпкани и изоставени в снега от съучениците си. Преди месеци, пак по телевизията, беше излъчен репортаж за тежкото състояние на момиче, болно от анорексия, чието окаяно положение е резултат от диети. От целия материал се разбра, че детето е било привикнало към гладуването, не поради бедност, а от суета, подтикнато, от собствената си майка и подигравките на съучениците си. Хубавото младо момиче е било подложено на насмешки от връстниците си и упреци за теглото от майка си, която смята, че момичетата около пубертета трябва да пазят диета, тъй като напълнявали и така "нямало да ги харесват"... Суета, която носи не само физическа, но и духовна погибел!

Мнозина забогатяха неистово, продавайки всякакви панацеи на хора, повече търсеци временно изцерение или спасение от земните страдания, не и духовно лечение и Живот Вечен. Слаба е вярата и от това се възползваха, всевъзможни целители. от скъпо-платени доктори с частни кабинети и болници, до най-обикновени шарлатани и мошеници-лечители. Пред кабинетите по ирисо-диагностика, можем да видим повече хора, отколкото в катедрален храм. След първоначалното опомняне на хората, че лек не идва от тези лечители, дойдоха хомеопатите със своите "невинни" лекарства и езотерични практики. Отстрани чакат и хвърлят мрежи всякакви други шамани - "чудотворни" йога-магове, невероятни екстрасензори и контактъори, смучещи "небесни енергии", направо от сърцето на галактиката и общуващи с всевъзможни бесове - бели с огромни, дръпнати черни очи, които им се представят за междугалактически пътници. А когато и това не помага, хората започват да викат "Дама Пика", да палят различни по цвят свещички, призовавайки различни по сила и зловредност демони, които кабалистичните книги им представят, като ангели....А когато извикат дявола на гости, започват да се чудят как да се оттърват и отново не търсят помощ в Господния храм, ами отиват на врачка, която да им развали магията, която сами са си направили. За да е по-сигурен резултатът, "на помощ" идват - ходжите. Те са особено търсени при болести

защото болестта е нещо лошо, нещо което не може да ни се случи на нас и никога не бива да се примиряваме с нея. Защото не е редно да умираме, когато още толкова места не сме видели, още толкова неща не сме изяли и още толкова неща не сме си купили. Болестта е проклетие за съвременния човек, тя е нещо, което се възприема, като възможен край на земните ни удоволствия, като тотално бедствие и следователно, сме длъжни да пръснем всичките си пари, но да намерим ПЛАСИБОТО (въображаем лек), но

да отложим на всяка цена своята среща със Създателя.

Странно защо, но колкото повече се доближаваме до края, толкова по-малко мислим за това, как наситина да се спасим - ДУХОВНО, а не физически.... Вероятно по същата причина около нашите болници, можем да си купим, баници, чехли и сапуни, но не и да посетим параклис и да се помолим за спасението на душите си. Повечето хора, след поставена тежка диагноза, бързат да се подготвят за срещата си с нотариуса, а не със Своя Създател. Документите ни са изрядни, имотите поддържани, сделките уредени, само за един дълг, никога не се сецаме..., този към Нашия Отец Небесен. И всичко това, при все че е писано: "

Понеже нищо не сме донесли на света, явно е, че не можем и нищо да изнесем."
(1Тим. 6:7). Цял един човешки живот, пропилян в събиране на храна за молците...

Антоанета

"Здравето е дар БОЖИЙ - казва преподобният Серафим Саровски, - но този дар невинаги бива полезен: както и всяко страдание, болестта има силата да ни очисти от душевната сквернота, да изглажда греховете, да смирява и смекчава нашата душа, да ни заставя да се опомним, да осъзнаем немощта си и да си спомним за Бога. Затова болестите са нужни и на нас, и на нашите деца."

Трябва да благодарим на Господа за болестите и изкушенията, защото в тях ние биваме изпитани в любовта към Господа, приближаваме се към Него, а в това е същинската цел на живота на християнина - да върви към Христа, нашия Спасител.

Болестта е кръст, благо иго, което води към вечното блаженство. Затова бъдете благодатни сред възмущенията, предайте себе си на Божията воля, с радост и благодарност претърпявайте болестта, като знаете, че чрез телесните страдания се изцелява душата.

Утеха в болестите и скърбите трябва да търсим в Исуса Христа: иначе напразно ще търсим утешение.

Подвигът на този, който боледува и благодари е велик пред Бога и е равен на подвига на предалия се на пустиннически живот. Когато си болен, благодари на Господа, Който ти е дарил най-краткия път към спасение.

Случва се болестта да дойде, за да пробуди заспалата душа.

Не е възможно, когато вървим по пътя на правдата, да не ни сполети скръб, тялото да не изнемогне в страданията и трудовете и да си остане неизменено - стига само да възлюбим да живеем в добродетелта. Както лекарството принася полза на тялото, така и болестта - на душата.

Болестта не е нещастие, а поучение и Божие посещение; когато преподобният Серафим боледуваше, бе посетен от Божията Майка; и ние, ако смирено да търпим болестта, биваме посещавани от небесните сили.

Болестта избавя от много душевни страсти; апостол Павел казва: макар външният ни човек и да тлее, но вътрешният от ден на ден се подновява (2 Кор. 4:16).

Болестите се допускат до нас понякога заради греховете, а понякога - по Божията благодат, за да получим чрез тях вечното блаженство на небето. Болестта - ето училището по смирение, ето къде виждаш, че си нищожен и гол, и спял.

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

А когато те безпокоят несгоди или болестни страдания, или нещо подобно, тогава се старай да не изпускаш от паметта си думите на Свещеното Писание:

През много скърби трябва да влезем в Царството Небесно.

(Преп. Амвросий Оптински)

Когато сме в болест, преди всичко друго трябва да побързаме да се очистим от греховете в тайнството покаяние и да се помирим с Бога в съвестта си.

(Св. Теофан Затворник)

Велик подвиг е търпеливото понасяне на болестите и дори и намирайки се сред тях, да възнасяш благодарствени песни към Бога. С Бога ни сближават скръбта, притесненията, болестта, трудовете. Не роптай срещу тях и не се бой от тях. Болестта, макар и да измъчва плътта ти, спасява твоя дух.

(Св. Тихон Задонски)

Всички най-тежки скърби и нещастия се понасят от хората по-леко, отколкото тежките телесни недъзи. Безспорният познавач в делото на терзаенето и измъчването на хората - сатаната - засвидетелства пред лицето на Самия Бог, че телесните болести са по-непоносими от всички други нещастия и че човек, мъжествено и безропотно претърпяващ други бедствия, може да отпадне в търпението си и да се поклати в предаността си към Бога, когато бъде сполетян от тежка болест.

Ако си претърпял много тук, няма да търпиш вечни мъки на другия свят, а напротив - ще се наслаждаваш на такова блаженство, пред което сегашното щастие е нищо.

Който няма утеха тук и понася това търпеливо, той несъмнено може да се надява, че там, в бъдещия живот, ще получи голяма и неизказана утеха.

(Преп. Амвросий Оптински)

Един старец наставлявал така своя заболял приятел: "Трябва по-често да се

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

молим: "Господи! Дай ми тук търпение, а там - опрощение!"

Господ затова и изпраща болестите, за да напомнят за смъртта, и от помненето да се премине към това боледуващият да се заеме накрая и с подготовката за смъртта.

Случва се, че Бог посредством болестта предпазва някои хора от беда, която не би ги подминала, ако те бяха здрави. Който с благодарност носи телесните недъзи и претърпява скърбите на различни болести, той не е далече от безстрастието, понеже с радост очаква смъртта - като причина за влизането във вечния живот.

(Блаж. Диодох)

Човек не може търпеливо да понася скърбите, ако не държи в ума си смъртния си изход (край), безкрайните мъки и радостта в Царството Небесно.

Много болести Господ изцелява посредством лекарите или с други средства. Но има болести, на чието излекуване Господ налага възбрана, когато вижда, че **болестта е по-нужна за спасението, отколкото здравето. Болестта за човека е всъщност милост Божия.**

И ако християнинът благодушно търпи своето болестно състояние и го приема като изпратено от Бога заради душевната му полза, то той върви по прекия път към райа. При леглото на болестта е вършитба: колкото повече са ударите, толкова повече зърна ще изпаднат навън и толкова по-богат ще е урожаят. След това трябва зърното да мине под воденичния камък, брашното да бъде направено на тесто и да възкисне, после - във вид на хляб - да бъде сложено в пещта, и накрая - на Божиата трапеца.

(Св. Теофан Затворник)

Но здравето и болестта са в Божиите ръце, различните промишления са средства за спасение, когато от едното или от другото се ползват в духа на вярата. Но те водят и до гибел, ако се отнасяме към тях своеволно. Всеблагият Господ допуска до човека в този живот различни скърби и притеснения, болести и др. и всичко това, за да очисти душата от греховете и да я всели във вечния живот. Когато болестта ни мъчи, ние не

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

бива да скърбим, че поради болката и раните не можем да пеем псалми с устата си. Защото страданията и раните служат за изтребването на похотите; а и постът, и земните поклони са ни предписани за побеждаваш на страстите. И ако и болестите изкореняват тези страсти, то няма за какво да се грижим.

Наистина чрез телесните болести душата се приближава към Бога.

(Св. Григорий Богослов)

Ако бъдеш сполетян от болест, не унивай и не отпадай духом,но благодари на Бога, задето Той е премислил да ти направи добро чрез тази болест.

(Лева Исаия)

Един старец често страдал от болест. Случило му се в продължение на една година да не боледува; той много скърбял поради това и плачел, казвайки: "Изостави ме моят Господ и не ме посещава!"

(Древен патерик)

ДЯВОЛЪТ напада по-силно тежко болните, понеже знае, че има малко време. Когато си тежко болен, се погрижи най-напред за очистването на съвестта си и за спокойствието на душата си.

Благодарете на Бога, задето сте на добрия път: вашата болест е велик Божий дар; денем и нощем възнасяйте хвала и благодарение - и душата Ви ще бъде спасена.

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

(Старецът Арсений Атонски)

Ако си болен и беден - не се оплаквай и не роптай срещу съдбата си, срещу Бога и човечите, не завиждай на чуждото щастие, пази се от унието и особено от отчаянието, покори се всецяло на Божия Промисъл. Болестите ни примиряват с Бога и ни въвеждат отново в Неговата любов.

(Св.Йоан Кронщатски)

Размишлявайте за това, че всичко тукашно е преходно, а бъдещото е вечно. Болният трябва да се утешава с четене на Божественото Писание и със страданията на Спасителя.

Господ приема търпението на болестта като заместващо поста и молитвата.

Когато си болен, не се принуждавай пряко силите си да ходиш на църква, а лежи под одеялото и извършвай Иисусовата молитва.

(Старецът Анатолий Оптински)

Нима не знаете, че и от болния Бог изисква духовни молитви?

(Св. Иулиания)

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета

Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

Когато си немощен, изпълнявай правилото си, както можеш, макар и с десет прекъсвания. Когато главата ти не е здрава, не прави земни поклони.

Главната причина за малодушието и ропота срещу Бога в дни на страдание у много хора са недостигът на вяра в Бога и на надежда в Неговия Божествен Промисъл. Истинският християнин вярва, че всичко, което се случва с нас, става по волята на Бога; че без Божията воля и косъм не пада от главите ни. Ако Бог му изпраща страдания и скърби, той вижда в това или изпратено му от Бога наказание за греховете му, или изпитание за неговата вяра и любов към Него; и поради това той не само не малодушества и не роптае срещу Бога, по смирявайки се под крепката Божия ръка, още и **благодари за това, че Бог не го е забравил, че поради милосърдието Си Той е поискал да замени за него вечните скърби с временни;** поразяван от скърбите, той говори заедно с праведния Давид: Добре ми е, (Господи), че пострадах (слав. - "задето си ме смирил"), та да се науча на Твоите наредби (Пс. 118:71).

Лекуването чрез хипноза трябва да бъде чуждо на християнската вяра: нито в Свещеното Писание, нито в отеческите учения не виждаме такова нещо. Употребяването на хипноза е дял от магьосничеството.

Който се лекува, надявайки се на Божията помощ, а не на лекарството или лекаря, той не погрешава.

Лекарите и лекарствата са ни дадени от Господа. Не бива да отхвърляме лечението.

(Св. Теофан Затворник)

Във време на болест всеки трябва да мисли и да говори така: "Кой знае? Може би чрез моя недъг за мен се отваря вратата към вечността?"

Когато дойде болест, трябва да се грижим за нейното излекуване.

Когато си болен, преди да пристъпиш към лекарите и лекарствата, се възползвай от молитвата и тайнствата: от изповедта, причастието и елеосвещението.

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета

Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

Ако си болен, покани опитен лекар и употреби предписаните от него средства. За тази цел земята ражда толкова много благотворни растения. Ако ти поради гордост ги отхвърлиш, само ще ускориш смъртта си и ще станеш самоубиец.

Душевното богатство е в търпението.

При болест се учете на смирение, търпение, благодушие и благодарност към Бога.

(Св. Теофан Затворник)

Търпение означава всичко, каквото и да ни се случи, да понасяме с великодушие: в болестите да не се отчайваме, да не униваме излишно в нещастията, в бедността да не скърбим и да не роптаем срещу обидите. В щастието човек трябва да се счита за Божий длъжник, а в нещастieto - да има Бога за свой длъжник. А ако Ви смущава помисълът "Защо си позволяваш известно облекчение?", Вие му отвърщайте: "Аз ли, грешницата, да постя? Заради греховете си, аз съм недостойна за това.

Смирението превъзхожда поста.

"И чай приемайте и сутрин, и вечер, и за всичко това се отплащайте със смирение и самоукоряване.

(Старецът Арсений Атонски)

А когато се уморите от безсъние, тогава вече не се безпокойте за правилото; в такъв случай то се отлага. Тялото се нуждае от почивка и подкрепление.

Както огънят очиства желязото от ръждата, така и болестта лекува душата

"Случва се някои болни да употребяват по време на пост блажна храна като лекарство и после да принасят покаяние за това, че поради болестта са нарушили правилата на светата Църква за поста. Но всеки трябва да внимава и да действа според своята съвест и съзнание... По-добре от постната храна избирайте за себе си по-питателна и лесно смилаема за Вашия стомах храна. Казваш, че си немощна и нездрава? В такъв случай си позволи известно снизхождение и почивка, а когато се чувстваш здрава,

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

тогава можеш и да постиш, и да постоиш на молитва

(Архим. Варсануфий, от Ллександро-Свирския манастир)

Дори понякога и да изпаднете в малодушие, докато сте болни, не се отчайвайте, а прибегнете към покаянието, защото Господ допуска това за смирение.

Понякога при болест ни напада изкушение. Преподобният Симеон Нови Богослов казва: "Душата не може да се освободи от изкушението по друг начин, освен чрез призоваването на Иисуса Христа и прибягването към духовния отец."

Не скърбете, ако понякога поради болест не можете да изпълните молитвеното си правило, и благодарете на Бога за болестта, защото тя е същото, каквото е молитвата - ако търпим без ропот и с благодарност.

(Старецът Арсений Атонски)

По време на постите болният трябва да пости в сряда и петък, а в останалите дни му се разрешава да приема блажна храна, освен - месо.

Когато сме в болест, трябва преди лекарите да потърсим отците.

(Св. Варсануфий Велики)

Да покажеш на лекаря телесните си страдания не е грях, а смирение.

(Св. Варсануфий Велики)

Ако си сполетян от дълговременна болест и имаш някакво утешение от тези, които ти служат, то погледни ония, които отвътре търпят скръб и мъка, отвън са покрити с рани, и си нямат никого, който да им помогне, да ги нахрани, да ги напои, да ги повдигне, да умие раните им - и те търпят...

(Св. Тихон Задонски)

Пази се, да не би ненавиждащият доброто да те увлече в неблагодарност или ропот, тогава ти всичко ще изгубиш.

(Св. Йоан Кронщатски)

Бъди кротък и търпелив особено при болест и при различни неприятни обстоятелства:

Колкото повече страдаме в този живот от болести, от гонения, от вражески сили или от бедност, толкова по-голяма награда ще наследим в бъдещия живот.

(Блаж. Иероим)

Освен молитва, вие имате нужда и от духовен събеседник, който да ви отвлича от скръбта и унието.

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

Не скърби много за това, че не можеш да бъдеш в храма поради болест, а си спомни житието на Пимен Многоболезнени: как той не излизал от килията и дори не желаел да оздравее.

Господ ти изпрати болестта не напразно и не толкова като наказание за предишни грехове, колкото от любов към тебе - за да те откъсне от греховния живот и да те постави на пътя на спасението. Благодарни за това на Бога, Който се грижи за теб.

(Игум. Никон)

Въпреки това в ония часове, в които в църквата се извършва служба, е по-добре да не лежим, а да седнем на постелята, като се подпираме на стената, ако немощта ни надвива, и така да се молим умно и сърдечно, с пълно желание и с бодър дух.

(Св. Теофан Затворник)

След болест не е грешно да приемате храна и по-рано, ако ви се прииска, защото вие сте със слабо здраве, но не е нужно да криете това, защото това е обикновено нещо - **някои дори нарочно вкусват храна пред хора, за да нямат те високо мнение за тях.**

Не изоставяй молитвеното си домашно правило под предлог, че си болен или уморен, дори и за един ден - докато дишаш.

За немощните е позволено облекчаването на поста според църковното правило (Апост., 69 правило).

(Митр. Филарет Московски)

Човек, проникнат от надежда в Бога, гледа на нещата от по-висока гледна точка и си казва: "Сега аз мога да дам на хората добър пример на търпение и да бъда полезен за тях. Аз съм готов всичко да понеса, само и само да заслужа небето. Бог всичко устройва за мое добро." Той говори заедно с пророка: Благ е Господ; Той е убежище в скръбен ден и познава ония, които се Нему надяват (Наум. 1:7). Много ми е мъчно, защото вие сте така отпаднали.

Търпете... Това е първата добродетел, която Вие сега трябва да изпълнявате. Втората е да благодарите на Бога, Който всичко устройва за наше благо. Третата - благодушествайте, като виждате тази милост на Небесния Отец към Вас. За страдалците това е добро. Ако претърпят с благодушие, без ропот и осъждане, и ще се причислят към мъченическия чин.

"Че си болна -

пише отец Анатолий Оптински

, - не е беда; за грешните хора това е очистване, защото тогава ние особено залитаем към раздражителността, бидейки изнежени от доволството, здравето, щастието и покоя.

Търпи с благодарност към Божията воля всяка болест и немощ, всеки труд, всяка обида и неприятност, като казваш: "Да бъде Твоята воля", и като знаеш, че Божията благост води всичко към по-доброто за теб и че Господ лесно може да превърне всяка несгода в щастие и радост.

А ако човек роптае срещу болестите и скърбите, започне да търси виновник за тези скърби сред хората ("скалъпиха, направиха"), в бесовете или обстоятелствата, започне да се опитва с всички средства да ги избегне, врагът ще му помогне в това, ще му посочи мними виновници (началниците, взаимоотношенията, съседите и така нататък, и така нататък), ще породи в него враждебност и ненавист към тях, желание да отмъщава, да оскърбява и пр., а посредством това ще доведе душата на този човек до мрак, отчаяние, безнадеждност, до желание да замине за друго място, да се скрие даже под земята, само и само да не вижда, да не чува мнимите си врагове, докато в действителност той ще слуша и ще услажда истинския си смъртен враг - дявола, внушаващ му всичко това и желаещ да го погуби.

Господ от любов към нас ни изпраща - на всекиго според силите му - болести и скърби, но ни дава и търпение, за да направи и нас участници в Своите страдания;

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета

Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

който тук не е страдал заради Христа, той ще бъде измъчван от съвестта си в бъдещия век - та нали е било възможно да покаже своята любов към Христа чрез търпението на болестта и скърбите и не го е направил в старанието си да се предпази и избегне всички скърби... Не от гняв, не за наказание ни изпраща Господ болестите и скърбите, а от любов към нас - макар и не всички хора, и не винаги - да разбират това.

Болестите напомнят за смъртта и ние трябва да се готвим за нея. Трябва да се спомене и това, че светите отци ни препоръчват да освещаваме приеманото лекарство: така, преподобният Варсануфий Велики препоръчал на един от своите ученици да приема лекарството си - розово масло - заедно със светена вода. Същият старец не ни съветва да се молим прекалено настойчиво за изцеление, когато сме болни, защото ние не знаем какво е полезно за нас.

Когато си в болест, моля те, ползвай се от лекарствата, защото мнозина се нуждаят от твоето здраве.

(Св. Теодор Студит)

Когато сме в болест, ние можем по съвет на лекаря да си разрешим и през поста за известно време да употребяваме блажна храна, но в такъв случай трябва да помним, че правим това по необходимост, а не за удоволствие и наслаждение.

Търпението на болестта с благодарност стои по-високо от другите подвизи пред Бога; чрез болестите се очистват греховете и ние се избавяме от страстите.

Ако ти се наложи да проявиш снизхождение към себе си поради болест, то това е нищо. А ако сториш същото под прелог, че си болен, това е лошо.

(Св. Теофан Затворник)

Страданията, ако озлобяват боледуващия, без да го преобразяват, без да предизвикват благотворна реакция (изправяне и благодарност) - са само двойно зло. Ако не можеш да ходиш на църква поради болест, тогава не ходи; само не роптай. Благодарни на утешаващите те в болестта и на служещите ти в нея и се моли на Бога за тях, макар и докато лежиш. Търпението в болест Господ приема като заместващо поста и молитвата. Оздравяващият от болест, особено от сериозна и опасна, трябва да чувства и да си казва: "Свише ми беше дадена отсрочка, за да се покая и да изправа живота си според Христовите заповеди."

Блажен е този, който търпи болести и скърби.

Чрез тях се очистват греховете. Но ако, очиствани от Бога чрез болести и скърби, ние продължаваме да грешим, тогава трябва да се боим да не би да се изчерпи изливаното над нас милосърдие на Господа, Който жадува нашето покаяние.

□□

Най-голямата благодарност към Бога за оздравяването ни от болест се състои в това да Му служим през останалото време на нашия живот, като изпълняваме Неговите заповеди.

Когато си в болест, не желай смъртта - това е грешно. Болните нека да помнят, че им служат заради Бога, и нека да не измъчват служещите им братя с излишни изисквания. Впрочем, и такива трябва търпеливо да се понасят, защото посредством това човек си събира най-богатата награда. Ако чуеш, че някой е болен, не се лени да го посетиш и да му послужиш с усърдие, ако при това за теб няма никаква душевна вреда. Не забравяй да пишеш утешителни писма на онзи, който страда за Христовата вяра, или страда от болест, или се намира в тъмница или скръб. Понасянето на несгодите от болния ще принесе много полза на душата. Помагайте на Вашите болни ближни, но не като мислите, че вършите добро, а от любов и състрадание. Че сте се удостоили да послужите на болната, за това благодарете на Бога; но само не пряко силите си и не със загуба на собственото си здраве. Не задържайте у себе си това, което можете да дадете за утеха на изнемогващите, нуждаещите се, скърбящите. Трудете се за болния, стария и пр., но не искайте награда за своя труд.

Бъди готов да посетиш всеки човек, когато той се намира в страдания, затруднения и скърби.

Грижи се за болния с всяко търпение и усърдие, със сърдечно съпричастие, като утешаваш страдалеца с добри, ласкави, увещателни думи и с кратка молитва. Улавяй благоприятните минути, за да прочетеш на болния нещо божествено. Който пренебрегва болните, той не вижда светлината; който отвърща лицето си от скърбящия, на този ще се помрачи денят му. Не пренебрегвай гласа на страдащия. Трябва да утешаваме болния

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

страдания, тъй изобилва и нашата утеха чрез Христа (2 Кор. 1:5).

Врагът на човешкия род - дяволът - много често изкушава християнина
(при Божие допущение)

с печал, скука, униние и малодушие, които често биват причина за страданията на човека.

Болестите ни спохождат поради греха; те погасяват страстите - и човек идва на себе си. И на този, който понася болестите с търпение и благодарност, те ще се вменят като подвиг и дори повече от това... Заедно с това трябва да вярваме и да се надяваме, че ако на Господ Бог бъде угодно човек да изпита върху себе върху себе си болестите, то пак Той ще му подаде и сила да търпи.

(Преп. Серафим Саровски)

С всички усилия трябва да се стараем да постигнем това - да станем подобни на мъртвия и слепия при всички скърби, клевети, гонения и оскърбления. Така се спасиха всички праведници и наследиха вечното блаженство.

(Преп. Серафим Саровски)

Нужно е с всички средства да се стараем да запазим душевния мир и да не се смущаваме от оскърбленията, а да ги понасяме равнодушно - така, сякаш те не се отнасят до нас. Това упражнение може да въздвори тишината в сърцето ни и да го направи обител на Светия Дух

(Преп. Серафим Саровски)

Ако ти знаеше каква радост очаква душата на праведния на небесата, тогава щеше да се решиш да понасяш скърбите, гоненията и клеветата във временния живот с благодарност. Ако и самата тази наша килия беше пълна с червеи, и ако те през целия ни временен живот гризяха плътта ни, то и тогава би следвало с пълно желание да се съгласим на това, само и само да не се лишим от онази небесна радост, която Бог е приготвил за ония, които Го обичат.

(Преп. Серафим Саровски)

В минутите на житейски изпитания лукавите помисли често предлагат на християнина да изостави трънливия път на кръстоносенето и да избере по-лека път, като промени житейските обстоятелства. "Грехът, владеещ цялото мое същество -
пише свети Игнатий Брянчанинов

- не престава да ми натяква: "Слез от Кръста!" Горко ми! Слизам от него, като мисля да намеря правдата въвн от кръста, и падам в страшно душевно бедствие: вълните на смущението ме поглъщат. Аз, слязъл от кръста, се озовавам без христа. Кой ще ми помогне в бедствието? Моля се на Христа да ме възкачи отново на кръста...

Както сам постъпвам, така съветвам да постъпват и моите братя."

Велика мъдрост и велик извор на утешение е да благодарим на Бога за всички земни скърби -като за изпратени ни от Божия Промисъл заради спасението на душите ни.

Ако човек претърпява сполитащите го изпитания с благодарност към Бога, те ще му спомагат при достигането на вечното спасение.

Нашето спасение е на Кръста, а именно - в кръстните страдания. Посредством неволните скърби и страдания ние се приковаваме към Христовия кръст и от него приемаме кръстната сила, очистваща ни, освещаваща ни и привличаща Божието благоволение.

(Св. Теофан Затворник)

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

Господ, Кръстоносещият, не може да бъде следван без кръста; и всички, които вървят след Него, непременно Го следват заедно с кръста. А какво е кръстът? Това е всеки вид неудобство, тежест и скръб, срещани по пътя на добросъвестното изпълнение на Господните заповеди в живота на християнина. Този кръст е така сраснат с християнина, че където е християнинът, там е и кръстът, а където няма кръст - там няма и християнин

Какво теготи и безпокои неговия дух и сърце в продължение на целия му живот върху истинския път към Господа? Най-напред, немощите на човешката природа: ограничеността на ума, вялостта на чувствата, пълчищата от страсти; на второ място: житейските несгоди, болестите, нещастията, притесненията; и трето: всичко, което нашият дълг ни вменява да понасяме заради служението ни на обществото, на ближните и сродниците ни... Спасително носим кръста си тогава, когато, докато се борим със страстите и похотите посредством външните и вътрешните подвизи, благодушно понасяме житейските несгоди, търпеливо и добросъвестно изпълняваме възложените върху нас задължения - всеки в своята област. При тези условия носенето на житейския кръст ще ни доведе до вечния покой.

(Св. Теофан Затворник)

"Житейските изпитания напомнят на човека за непостоянството на земното благополучие и временността на земния живот, който трябва да послужи като подготовка за вечния блажен живот в небесното Отечество.

(Св. Теофан Затворник)

Нещо греховно, направеното от нас, не сега, но преди, и изискващо съответното въздаяние - то именно идва във вид на изпитание. Милостта Божия е устроила така, за да подхвърли човека на очистително страдание тук, във времето, и да го избави от наказанието във вечността.

С радост приемайте всяка неприятност - като лекарство, поднасяно от Самия

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета

Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

Господ; на обкръжаващите ви гледайте като на Божие оръдие, действащо за ваше добро, и зад тях винаги съзирайте Божията ръка, оказваща ви благодеяния. И за всичко казвайте: "Слава на Тебе, Господи!" Но се старайте това да бъде не само върху езика и в мисълта ви, а и в чувството.

Неприятностите... трябва да понасяме благодушно и с благодарност към Господа, а не да ги отбягваме. Когато воинът срещне врага, нима трябва да избяга? Трябва да воюва... Несправедливости, клевети... Откъдето и да идват те, казвам Ви: не само проявявайте мъжество и се укрепявайте, но и се радвайте. Това означава, че делото на вашето спасение върви добре. Господ ни води към очищението, а врагът (на спасението) среща във вас силен противник. Но вие стойте твърдо в своето.

(Св. Теофан Затворник)

Бог не допуска да ни сполети изкушение, превишаващо силите ни. Майсторът почуква кристалния и стъклен съд леко, за да не го разбие, а на сребърния и меден съд нанася силни удари; така за немощните се допуска леко, а за силните - по-тежко изкушение.

(Св. Тихон Задонски)

Моли Бога не толкова да те избави от сегашните беди, но повече за това, да ти даде сили да ги понесеш.

(Св. Инокентий Московски)

Наказанието от Бога в този живот е знак, че в бъдещия живот ще получим от Него опрощение на нашите грехове.

Чрез страданията се очиства духът и на сърцето, се дарява залогът на оправданието и спасението ни от Бога.

Този живот е временен, а бъдещият е безкраен. Да потърпим известно време, за да се радваме вечно. Душата бива довеждана до духовното съвършенство посредством изкушенията и скърбите.

Дяволът причинява скръб на човека, за да падне в униние или да възроптае, но ако това не последва, изкушителят си отива посрамен.

Цялото Свещено и светоотеческо Писание ни говори за необходимостта от скърби и всички богоносни отци ни убеждават в това според казаното: ако искаш да бъдеш съобщник на Христовата слава, трябва да бъдеш съобщник и на Неговите страдания.

Не трябва да се поддаваме на унинието и ропота заради своите болести и скърби, защото от Бога е установен закон, по-непокатим от небето и земята. Законът, че с много скърби подобава да влезем в Царството Божие.

А ние в сегашното време сме навлезли в такъв период от живота на човечеството, в който се спасяват изключително чрез безропотното търпене на скърбите, съчетано с вяра в Бога и с надежда на Неговото милосърдие. По други пътища сега не е способен да се спаси никой. За нашето време е останал само един-единствен път: търпението на скърбите. Преподобният Исаак Сирийн пише: "Повече от всяка молитва и жертва са драгоценни пред Бога скърбите за Него и заради Него." А всяка скръб, която ние приемаме без ропот, с мисълта, че тя ни е дадена заради нашето спасение и очистване? Всяка скръб при такова отношение към нея ни се вменява като скръб заради Господа, нашият личен кръст се преобразува в Христовия кръст и ние чрез него се спасяваме. Ако с Христос пострадаме с Него ще се и прославим - казва апостол Павел. В минутите на скръб и униние е полезно да помним съвета на преподобния Исаак Сирийн: "Дръж винаги в паметта си най-тежките скърби на скърбящите и страдащите (например на ония, които са в затворите, в изгнание и пр.), за да въздадеш дължимата благодарност за малките и нищо незначещи скърби, каквито намираш у себе си, и за да бъдеш в състояние да ги претърпяваш с радост." В скърбите, понасяни с радост, с благодарност към Господа, Който ни спасява посредством страданията, се крие духовна радост, радостта на духовното възхождение от сила в сила.

Спохождащите ни скърби са най-разнообразни. Едни от тях идват от човеци, които клеветят, говорят зло, ласкателстват, въвеждат в заблуждение, съблазняват, оправдават, обиждат, ненавиждат, притесняват, бият, подхвърлят на гонение, с една дума - вършат онова зло, което човеците могат да сторят на човеци. Други скърби се причиняват от собственото ни тяло, когато то безчинства, воюва срещу духа, търси удобството, пада в различни недъзи и болести, подхвърля се на падения, удари и на

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

другите разнообразни последствия от своята немощ. Други скърби идват отвън; такива са ухапването от куче, от отровни или месоядни зверове, така също и заразните епидемии, гладът, земетресенията, наводненията, студовете, зноят, старостта, нищетата, заточението и подобното на това. Скърби се нанасят и от злите духове, с които ние сме във война според думите на апостола; те наблюдават нашите думи и дела, а според тях заключават и за помислите, които, естествено, би трябвало да са подобни на думите и делата. Правилно е умозаклучението на демоните!

(Преп. Марк Подвижник)

Наше единствено задължение е да вярваме в правдата Божия и да знаем, че всичко скръбно, което ни постига против нашата воля, ни постига или поради любовта, или заради греховността, и че по тази причина ние трябва да понасяме изкушенията с търпение, без да ги отблъскваме, като им противодействаме, за да не би с това да прибавим нов грях към нашите грехове. Преди всичко ви умолявам, братя, да бъдете много внимателни към казаното, за да не би и ние, като се подхвърлим на подхвърлим на изкушение за нашите думи, това да бъде напразно, и за да не би вие да предадете на забравата казаното, като го приемете без подобаващото усърдие. Забравата е дъщеря на сърдечната хладност (на унинието); а майка и на двете е неверието.

На Господ е благоугодно да търпим оскърбленията и да живеем в лишения и подвиг; дяволът пък иска противното на това. Ако ние се услаждаме от човешка похвала и от телесните утехы, от това става явно, че ние, като проявяваме непослушание към Господа, се скланяме към духа на сластолюбието. А ако не благоволим към похвалата от хората и към телесното наслаждение, от това става явно, че ние се стремим към Бога, като сме възлюбилите тесния път.

(Преп. Марк Подвижник)

Когато сме подхвърлени на нещастия, ние съгрешаваме единствено поради нашата

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

нетърпеливост, понеже не искаме да понесем дори и най-малка скръб, не искаме да претърпим каквото и да било против нашата воля, тогава, когато Бог не допуска до нас скърби, които превишават силата ни. Ние не искаме да приемем със смирение нищо! По тази причина нещастията ни повалят: и колкото по-усилено се стараем да се избавим от тях, толкова повече те ни оплитат... Ако някой претърпи бедата с търпение и смирение, тя ще премине, без да му навреди. А ако се предаде на скръбта и смущението, ако започне да обвинява всички, ще обремени себе си с непоносима тежест и като удвои действието на бедата върху себе си, няма да получи от нея никаква полза, а ще получи вреда. Нещастията донасят голяма полза, тогава когато се понасят търпеливо, без смущение.

Който извърши нещо заради Бога, той непременно ще бъде постигнат от изкушение: защото всяко добро бива предшествано или последвано от изкушение. Дори вършеното заради Бога не може да е трайно, ако не се изпита чрез някоя беда.

Вярвай, че всичко, отнасящо се до нас, дори и най-малкото, се намира под Божия Промисъл - и така ще претърпяваш сполетелите те скърби без смущение.

Обвиняването на самите себе си, а не на когото и да било друго, когато ни се случи да търпим скърби, ни доставя велико благо, доставя ни дълбоко спокойствие и значително преуспяване. Толкова повече ние трябва да постъпваме така, понеже нищо не се извършва с нас без Божия Промисъл... Според наставлението на отците, ако с нас се случи нещо добро, ние трябва да казваме: "Това се случи според Божия промисъл." А ако се случи нещо лошо, трябва да казваме: "Това се случи заради нашите грехове."

Бог създаде тварите за блаженство и се утешава с тях. Как тогава има скърби? Скърбите, страданията, бедите са път към блаженството. Господ се

скърбите и страданията: такъв е Законът. Бог благоволи и към страдащите. И помага на страдащите не да се избавят, а да претърпяват. Избавянето от страданията е изключение от общия закон.

(Св. Теофан Затворник)

Който претърпи докрай, ще бъде спасен

(Мат. 10:22). А има ли какво да търпим? В това у никого няма недостиг. Полето на търпението у всекиго е широко: значи, и спасението ни е под ръка. Претърпи всичко докрай - и ще бъдеш спасен. Трябва обаче да умееш да търпиш, а иначе може и да изтърпиш, и пак да не получиш никаква полза.

Най-напред, пази светата вяра и води безукорен живот според вярата; всеки грях очистивай нача-са с покаяние.

Второ, всичко, което се случва сега, приемай като от Божията ръка, като помниш постоянно, че без Божията воля нищо не става.

Трето, като вярваш, че всичко, идващо от нашия Господ, се изпраща от Него заради благополучието на нашите души, за всичко искрено благодари на Бога, благодари и за скърбите, и за утешението.

Четвърто, възлюби страданието заради голямата му спасителност и се научи да го жадуваш като питие - макар и горчиво, но целебно.

Пето, дръж в мисълта си това, че когато бедата вече е дошла, ти няма да я захвърлиш подобно на тясна дреха, а ще трябва да я претърпиш. По християнски ли ще я претърпиш или не, все пак неизбежно ще я претърпиш; така че по-добре е да претърпиш по християнски. Роптаенето не избавя от бедата, а само я прави още по-тежка, а смирената покорност пред определенията на Божия Промисъл и благодушното отнемат тежестта от бедите.

Шесто, осъзнай себе си като заслужаващ още и то не такава беда, осъзнай, че ако Господ би поискал да постъпи с теб според всяка правда, то такава ли беда би следвало да ти изпрати?

Седмо, повече от всичко се моли - и милостивият Господ ще ти даде сила на духа, при която докато другите се удивяват на твоите беди, на теб ще ти се струва, че сякаш и нищо не търпиш.

(Св. Теофан Затворник "Мисли за всеки ден от годината")

Всички ли са благодарни на Бога и за всичко ли благодарят? Има дори и такива, които си позволяват да питат: "Защо Бог ни е създал? По-добър щеше да е, ако не съществувахме." Бог те е създал, за да блаженстваш вечно. Той ти е дал битието даром, даром те е снабдил и с всички средства за постигането на вечното блаженство; за теб е всичко - стига само да се потрудиш мъничко за това. **Казваш: "Та при мен всичко е само страдания, бедност, болести, беди, нещастия." Е, и какво! - и това е в числото на средствата за придобиването на вечното блаженство: потърпи. Целият твой живот не може да бъде наречен и миг в сравнение с вечността. Дори и да ти се наложи да страдаш постоянно през целия си живот, и това ще е нищо в сравнение с вечността, а ти имаш още и минути на утешение.** Не гледай към сегашното, а към онова, което се приготвя за теб в бъдещото, и се погрижи да направиш себе си достоен за това - и тогава няма да забелязваш бедите. Всички те ще бъдат поглъщани от неусъмняващата се надежда във вечните утехи, и благодарността не ще замлъкне в твоите уста.

(Св. Теофан Затворник)

Наказанието само по себе си не изцелява човека от неговата греховност; човек може много силно да страда, но ако тези страдания, изпратени му за изпитание, пораждат в него злост и ожесточение, ако той не се смирява и не ги понася търпеливо, с покорност, благодарейки на Бога за изпратеното му единствено вярно средство, можещо да го доведе до блажените обители, а започне да разпалва в себе си гнева, раздражението, ненавистта към всички обкръжаващи го, произнасяйки думи на отчаяние, а може би дори и проклетия, срещу причините, предизвикващи тези страдания, само ще умножи своята греховност, като прибави към старите, неизкупе-ни с тези страдания грехове, още един от най-ужасните грехове - противенето на Неговата свята воля.

Човек не може търпеливо да носи скърбите, ако не държи в ума си своя смъртен край, безкрайните мъчения и радостта в Царството Небесно.

Трябва с благодарност да търпим всички скърби и всяка обида от другите, без да помним никое зло. Да помним, че ни оскърбяват не братята, а бесовете: със своите внушения на всички нас причиняват вреда и душевна гибел. Те се стремят да ни отдалечат от Бога.

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

Когато се явят някакви неприятности, сплетни, и това се претърпява, по-добре е да мисля, че всичко това е поради моите грехове и за моя полза според Божията воля. Ще потърпя заради Господа, за да си спомни Той за мен в моето смирение. Но да мисля, че не си струва да обръщам внимание на това, че трябва да бъда над всичко това, над тези сплетни - този помисъл е светски, нехристиянски, в него има горделивост, а не християнско смирение, презрение, а не търпене заради Бога.

(Митр. Московски и Коломенски Макарий)

Блажен е този, който търпи скърби и болести. Чрез тях се очистват греховете. Но ако очиствани от Бога чрез скърбите и болестите, ние продължаваме да грешим, тогава трябва да се убоим да не би да се изчерпи явяването над нас милосърдие на Бога, Който жадува нашето покаяние.

Скърбите са необходими за всеки човек, както огънят - за храната.

Затова именно и светиите не изпълняват, не ни изпращат изпросваните (в молитва) земни блага, не ни избавят от бедите и страданията, за да се спаси посредством тези скърби душата.

Не бъди малодушен и не изоставяй Божия път поради вражеските козни или поради интриги, гонения или клевети.

Да носят кръста, т.е. скърбите, не е участ само и единствено на християните: носи ги и християнинът, и нехристиянинът, но разликата между тях е тази, че на първия те служат като лекарство и средство за наследяването на Небесното Царство, а за втория стават наказание, възмездие и причина за погибел. За първите кръстовете с времето стават все по-леки, все по-сладостни и накрая се превръщат във венци на вечната слава, а за вторите стават по-тежки и по-мъчителни, докато накрая те преминат там, където ще страдат вечно и безутешно.

Трябва да обучаваме себе си да понасяме по еднакъв начин сладкото и горчивото в

живота. Да не се прелъстяваме от радостите, а от скърбите да не се угнетяваме, но за всичко да благодарим на Бога, защото в благополучието Господ ни подава средства да благотворим на нашите ближни, а в скръбта и лишението ни довежда до молитвата за нашите нужди, която е Негов дар.

Земните страдания и нещастия, когато са претърпявани със смирение, вяра и преданост към Божията воля, доставят голяма духовна полза. Искате да знаете каква? Тази, че в нас отслабва плътският човек - този най-опасен враг на нашето спасение, тази, че у нас затихва привързаността към благата на света и неговите нечисти утехы и мислите ни се обръщат към небето и вечността; тази, че се приближаваме към Бога.

Често например в болестно състояние ние молим Бог да ни даде здраве, или в крайна бедност -достатъчно препитание, и въпреки това - не го получаваме. Причината за неизпълняването на молитвите ни се крие не в липсата на благост у Бога, а в нашата развратена природа, в това, че ние въобще не умеем да се ползваме от божествените дарове: ние повече искаме да употребим дара на здравето като средство и оръдие за житейските удоволствия, за изобретяването (на различни прищевки) и умножаването на разкоша, а съвсем не да го посветим на Господа и за полза на нашите ближни. Повече искаме да употребим даруваното ни имущество за удовлетворяването на различните ни капризи, а не като повод да прославим Бога и да помогнем на ближния. Поради това и нашите просби, като преследват цел, несъответстваща на предназначението на божествените дарове, са недостойни пред Бога и не заслужават никакво внимание от страна на Божеството.

Утесненията от Бога ...търпим и благодарим. Но ако разполагаме със средства да ги отстраним -и това е от Бога, и не е никакъв грях да се възползваме от тях и да се освободим от притесненията.

Скърбите принасят полза на душата: те очистват страстите, усилват смирението, изоставят греховете, укрепват характера, приобщават към Христовите страдания, напомнят за Бога.

Търпи, всичко ще премине; надявай се на Бога - ще те избави; моли се - Майката Божия ще ти помогне; трябва да търпим - с какво иначе ще се явим там?

Добродетелите се раждат обикновено от страданията и униженията; както пороците пък - от наслажденията и тщеславието. □

За неумерената скръб заради греховете.

Прекалената скръб заради греховете, която довежда до отчаянието, се отхвърля от учението на светите отци. Тази скръб трябва да съразтваряме с надеждата в Божието милосърдие; трябва едновременно да скърбим и да се надяваме: да скърбим, защото с нашите грехове прогневяваме Бога, отдалечаваме се от Бога, а да се надяваме - защото имаме всемогъщ Лекар за нашите грехове,

Господ Иисус Христос, Който проля за нас Своята кръв.
на скръб

Молитви във време
:

Как трябва да приема болестта вярващият християнин

Публикувано от: Антоанета
Вторник, 26 Януари 2010г. 10:21ч.

- **Слава на Бога за всичко!**
- **Господи! Предавам се на Твоята свята воля!**
- **Нека ми бъде според Твоята воля!**
- **Господи! Благодаря Ти за всичко, което Ти е угодно да ми изпратиш!**
- **Получавам заслуженото според делата си; помени ме, Господи, в Твоето Царство!**